

3 JULI 2011 – VEERTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

ZACHARIA 9, 9-10

Zo spreekt de Heer:

„Jubel luid, gij dochter Sion, juich, gij dochter Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, rechtvaardig en zevierend; hij is deemoedig, hij rijdt op een ezel, op een veulen, het jong van een ezelin. Ik vaag de strijd-wagens weg uit Efraïm, de paarden uit Jeruzalem; de strijdboog wordt gebroken. Dan kondigt hij vrede af onder de volken, dan gaat zijn heerschappij van zee tot zee, van de Rivier tot de grenzen der aarde.”

TWEEDE LEZING

BRIEF AAN DE ROMEINEN 8, 9.11-13

Broeders en zusters,

Uw bestaan wordt niet beheerst door de zelfgenoegzaamheid, maar door de Geest, omdat de Geest van God in u woont. Zou iemand de Geest van Christus niet hebben, dan behoort hij Hem niet toe. Als de Geest van God die Jezus van de doden heeft opgewekt, in u woont, zal Hij die Christus Jezus van de doden heeft doen opstaan, ook uw sterfelijk lichaam eenmaal levend maken door de kracht van zijn Geest, die in u verblijft.

Broeders en zusters, wij hebben dus verplichtingen maar niet aan onszelf, om zelfgenoegzaam te leven. Als gij zelfzuchtig leeft, zult gij zeker sterven. Maar als gij door de Geest de praktijken van de zelfzucht versterft, zult gij leven.

EVANGELIE

MATTEUS 11, 25-30

In die tijd sprak Jezus:

„Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kleinen. Ja, Vader, zo heeft het U behaagd. Alles is Mij door mijn Vader in handen gegeven. Niemand kent de Zoon tenzij de Vader, en niemand kent de Vader tenzij de Zoon en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren.”

„Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken. Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's-Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Zotte zomerse zondag

IN DE ZONDAGSLEZING VAN VORIGE WEEK zond Jezus zijn leerlingen op stage. Ze moeten mensenvissers worden. Ze moeten leren hoe ze mensen bij elkaar brengen over verschillen van ras en geslacht en godsdienst heen, dwars door vetes en ruzies heen. En na hun stage komen ze bij Jezus op supervisie. Juist dat stukje supervisie horen we vandaag in het evangelie.

Jezus zegt tegen zijn leerlingen: „Rust nu wat uit na jullie stage. Jullie hebben mensen verzameld, naar ze geluisterd, mensen genezen, maar nu moeten jullie rusten en samen zijn onder elkaar. Als jullie nooit samen zijn bij elkaar, als man en vrouw, als ouders en kinderen, als vrienden, dan lopen jullie leeg, dan kunnen jullie geen anderen meer samenbrengen. En ze zitten daar dan onder een palmboom. Ze delen dadels rond en drinken uit een kruik landwijn. Jezus is waarschijnlijk een beetje verblijd. Want ik denk dat Hij de tekst van het evangelie gezongen heeft.

„Ik loof Je, Vader, Heer van hemel en aarde, machtige Schepper, Heer van zon en maan en sterren, en tegelijk Vader en Moeder. Zo groot en toch zo zorgend, bekommerd om elk haartje op ons hoofd”. Twaalf eeuwen later zal Franciscus van Assisi zijn Zonnelied schrijven. Het klinkt net zo: „Grote, hemelhoge God... hoe is het mogelijk dat Jij mij toch zo nabij bent in broeder zon en zuster water?”

„Ik loof Je, Vader,” zingt Jezus, „omdat Je deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt gehouden.” Welke dingen? We hoorden ze vorige week in het evangelie. Dat er geen mus van het dak valt, of God weet het. Dat een beker fris water voor eeuwig meetelt als gebaar van liefde. Dat God hardnekkig goede dingen wil zien en ze optelt. En dat Hij al de rest vergeeft en vergeet.

Het lied gaat door: „Jij, God, hebt het belang van zo'n kleine gebaren van liefde verborgen voor zelfverzekerden, voor mensen met een dikke nek, maar ze wel ont-huld aan eenvoudige mensen”, aan mensen met een hart, open als een ongeadresseerde omslag. Kinderen en kleinen verstaan de enige wet die er is, die van de Liefde.

Kinderlijke mensen, geen kinderachtigen. Kinderlijk zijn, dat is iets wat alleen volwassenen kunnen worden. De Franse denker Paul Ricoeur, die in 2005 overleed, spreekt van de eerste en van de tweede naïviteit. De eerste naïviteit is die van een klein kind. Ongedwongen spontaan, omdat het eigenlijk nog van niets weet. Dan komen het leven en de pijn. Sommige mensen worden hard en verbitterd. Anderen ontdekken een nieuw vertrouwen aan de overzijde van het lijden. Ze bereiken een tweede naïviteit, gelouterd en gerijpt. Zij vertrouwen en hopen, ondanks de pijn. Zij blijven beminnen, ook als ze gekwetst worden. Eenvoud van hart. Aan hen openbaart Jezus het Hart van het Bestaan, het grote Geheim: liefde.

En Jezus zingt voort: „Vader, alles heb Je Mij toevertrouwd. Jij kent Mij en Ik ken Jou. Wij zijn heel diep verbonden.” ‘Kennen’ heeft in de taal van Jezus de betekenis van ‘in kennis zijn’, een liefdevolle, vertrouwde verbondenheid. Zoals wij een zeldzame keer beleven met een medemens. Iemand tegenover wie je niets hoeft te verbergen. Geen zwarte kas meer, geen deel van je leven dat je angstig wegstopt. Niets meer waar je beschaamd over bent. Het wonder van de vriendschap. Het wonder van aanvaard zijn zoals je bent, ook met je kleine kanten.

„Vader wat ben Ik Je dankbaar voor die verbondenheid”, zingt Jezus. „Ik kan ze niet voor mezelf houden. Ik wil die veilige grond delen met anderen: ‘Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt, Ik zal jullie rust geven. Ik heb zelf vrede gevonden en Ik wil ze delen. Kom bij Mij schuilen, als het leven zwaar om dragen is. Neen, de problemen verdwijnen niet eensklaps, maar je vindt een diepe rust, waardoor je alles net iets beter aankan. Weet dat je gedragen bent, dan zal je anderen kunnen dragen.’”

„Leer van mij”, zegt Jezus tot zijn leerlingen en tot ons. „Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden. Mijn juk is zacht en mijn last is licht.” Het enige, werkelijk het enige, dat telt, is de liefde. En de eenvoud van hart, de ontvankelijkheid, de zachte moed, de moed om zachtmoedig te zijn. Tegen de hele gewelddadige wereld in. Gedragen door God als door een rustige zee.